

**Drapelul Național,
simbol al unității
și identității
românești**
istorie&cultură **3**

**Cinste lor!
Cinste Eroilor!**
eveniment **4**

**Despre
forturile
din jurul
Capitalei**
istorie **8**

condeie Ilfovene

Nr. 22 | iulie 2019 | Publicație de cultură

Ziua **iei** și **Sânzienele**, sărbătorite la Piscu

citiți în pagina 5

ZIUA IEI

la
Muzeul
Oalelor
de Pisc

„Mihai Eminescu a exemplificat prin însăși viața sa o dramă a omului, a exemplificat prin el însuși durerile și bucuriile existenței, a iubit fără să fie fericit și a trăit într-un veac ingrat, care nu s-a ridicat la înălțimea conștiinței sale“, spunea George Călinescu atunci când îl numea „poetul nepereche“.

Toate sufletele reprezentative, toate conștiințele înalte, capabile să

Eminescu. De la întuneric la lumină

Prof.Constantin DINU, consilier educativ, Liceul Teoretic „Ioan Petruș“ Otopeni

pătrundă în spațiul infinit, nevăzut, ascuns al minții și al sufletului omenesc, sfârșesc prin a trăi aceeași dramă, căci prin însăși capacitatea lor de a se ridica peste vremuri și peste veacuri, fac veacurile lor „ingrate“. Aceste ființe extraordinare au simțit adâncul sufletului propriului popor, dar și adâncul sufletului omenesc. Eminescu ne-a trăit durerile, ne-a presimțit deznădejdele, ne-a anticipat fericirile și a reflectat ca o oglindă strălucitoare zbuciumul și frumusețea existenței omenești. Spiritul său a coborât adânc în grotele fantastice ale existenței, reprezentându-ne așa cum suntem; noi suntem cei ce caută fericirea, dar găsim pe drum doar câte-un strop, câte-o biată urmă, și aceea indeajuns de frumoasă pentru a ne motiva să nu încetăm vreodată a o căuta. Cine n-a iubit fără să fie fericit? Cine nu s-a simțit exclus, cine n-a

trăit umilința, regretul, neîmplinirea, cine nu s-a refugiat - într-un fel sau altul - în fața propriei neputințe de a se ridica peste deznădejde, nedreptate, boală, suferință, eșec și incertitudine? Cine n-a trăit măcar pentru o clipă sentimentul de a fi neînțeles și cine n-a trăit cu disperare drumul interzis către iubire și drumul imposibil către fericirea omenească? Eminescu suntem „noi“, nu pentru că l-am putea imita vreodată, nu pentru că ne-am putea ridica la înălțimea frumuseții și a puterii de pătrundere a spiritului său, ci pentru că el a avut puterea extraordinară de a coborî la nivelul conștiinței noastre.

Istoria dovedește, nu doar arată, că toate spiritele care-au strălucit în lume, ne-au purtat suferințele și ne-au cunoscut aspirația neîncetată către fericire, virtute, înțelepciune și dragoste. Aceste ființe, care și-au întins aripile către noi, simțind ceea ce am simțit noi, au dus către cer un mesaj de compasiune și de iertare, căci chiar de suntem păcătoși, neștiutori sau incapabili să ne atingem starea de lumină interioară se întâmplă pentru că nu putem altfel. Eminescu s-a identificat cu sufletul atras - în virtutea existenței însăși - de materialitate și, în același timp, capabil s-o transceadă. Să vadă, să simtă și să știe că o altă parte a acestui suflet zbuciumat, o altă parte a acestei minți căzute în iluzie poate vedea printre „stele“, peste veacuri, peste timp și dincolo de toate acestea. Acea parte nevăzută a ființei, acea parte nevăzută a unui

popor sau a umanității însăși, este ținta călătoriei noastre prin viața omenească, iar Eminescu ne-a spus asta, deopotrivă prin viața și prin opera sa.

Dorul nostru de Eminescu și dragostea pe care i-o purtăm nu-i altceva decât dorul de noi înșine și dragostea de sine. Oricât de moderni ne-am crede, oricât ne-am îndepărta de sacru, steaua lui Mihai Eminescu ne va arăta întotdeauna calea, căci lumina ei ne îndrumă spre calea sufletului nostru, către spiritul nemuritor, care ni se dezvăluie întotdeauna prin genialitate. Eminescu este geniul nostru, este expresia puterii acestui popor de a a-l cunoaște pe Dumnezeu și a privi cu ochii lui, în pofida dramei inerente condiției umane! Căci înălțimea fericirii pe care o putem trăi este egală cu suferința pe care o putem duce într-o viață; de jos, de jos de tot s-au ridicat sfinții, din negura deznădejdi s-au înălțat marile speranțe și din cel mai mare întuneric s-au înălțat marile lumini ale lumii. ■

Ioana Lăzărina ROTBOȘEAN LOPSĂ

consilier școlar, Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Ilfov

Buftea „De la inimă la inimă!“

Activitatea de voluntariat reprezintă un element esențial al tuturor societăților, ea fiind reglementată și în România din anul 2001. Voluntariatul, fiind de interes public, ne-am dorit ca si noi, profesorii și elevii de la Liceul Tehnologic „Barbu A. Știrbey“ Buftea, să inițiem un proiect de acțiune comunitară prin care să mobilizăm preșcolari, elevi, părinți și reprezentanți ai comunității locale, în vederea realizării unui eveniment caritabil și a concursului „Voluntariatul - De la inimă la inimă!“. Astfel, iată-ne în acest an la cea de a doua ediție a proiectului „De la inimă la inimă!“, care ne dorim să devină o tradiție nu doar a liceului nostru ci și a partenerilor implicați în proiect.

Proiectul s-a desfășurat în trei etape, prima fiind reprezentată de întâlniri cu elevi, profesori și părinți, cu tema „Importanța activității de voluntariat“, obiectivul fiind ca aceștia să-și dorească să participe în număr cât mai mare la organizarea târgului caritabil - a doua etapă a proiectului și la concursul de desene, picturi și afișe cu tema „Voluntariatul - de la inimă la inimă!“ - a treia etapă a proiectului. De asemenea ne-am propus să sporim interesul, în general, pentru voluntariat, stimulând creativitatea și motivând la o mai bună informare privind subiectul.

Alături de noi, am avut marea bucurie să avem niște parteneri implicați și entuziaști precum Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Ilfov, Fundația „The Door“ România, Școlile Gimnaziale nr.1 și nr.2 Buftea, Școlile Gimnaziale nr.2 și nr.3 Voluntari, Grădinița „Căsuța Copilăriei“ Buftea, Școala Gimnazială nr.1 Tunari, Școala Gimnazială nr.150 București, Colegiul Național „Aurel Vlaicu“ București, Universitatea București - CREDIS. Elevii, profesorii, părinții, copiii au donat cărți, CD-uri, jucării, bricolaj, bijuterii, tablouri, felicitări. Unii dintre elevi au pregătit prăjituri, clătite, limonadă. Toate donațiile/ materialele au fost expuse în cadrul expoziției cu scopul de a oferi vizitatorilor posibilitatea de a-și alege un obiect în schimbul unei donații în bani. De asemenea, în cadrul târgului am avut și ateliere de pictat pe față și de colorat. S-au implicat în pregătirea

târgului, în promovarea lui, în distribuirea fly-erelor, în strângerea și sortarea donațiilor, în desfășurarea efectivă a târgului peste 250 de voluntari. Elevii voluntari au fost foarte entuziasmați, încercând să pregătească standurile cât mai atractiv și să-și îndeplinească cat mai bine atribuțiile. Proiectul a însemnat însă, înainte de orice, mulțumire sufletească pentru că am ajutat o colegă mai puțin norocoasă care se luptă pentru viața ei, pentru că am luptat împreună pentru o cauză nobilă, am avut un scop comun și important pentru noi, învățând în tot acest timp că cel mai frumos cadou pe care ți-l poți oferi singur este să dăruiești... o bucăică din timpul tău, din emoția ta, din cine ești TU. Proiectul ne-a demonstrat încă o dată cât de mult înseamnă fiecare gest, cât de mult contează dorința de implicare și o bună colaborare. Astfel, reușim să înțelegem că empatia este ceva de care avem cu toții nevoie și că ar trebui să ne ghidez pe fiecare, indiferent de situație, statut, vârstă.

În ciuda a ceea ce cred multe persoane, voluntariatul nu a fost „muncă pe gratis“. Din contră, beneficiile pentru noi au fost nenumărate. Am realizat că activitatea de voluntariat este un mod de a îți face prieteni noi, de a ajuta la corectarea unor probleme sociale și cel mai important, de a te dezvolta ca individ. Prin voluntariat te asiguri personal că lumea se așază pe un fâgaș mai bun dar investești și în tine, deoarece atunci când ești voluntar acumulezi o serie de competențe care te ajută atât în relația cu cei din jurul tău, dar și la școala și ulterior la locul de muncă. ■

Poeți ilfoveni cunoscuți și recunoscuți

AUTOR:
LIVIU VIȘAN
COL (R) INFANTERIE, SCRITOR, JURNALIST,
PRESEDINTE AL SOCIETĂȚII SCRITORILOR MILITARI.

Colonelul în rezervă Liviu Vișan, președinte al Societății Scriitorilor Militari, autor al mai multor volume, poezie și proză, s-a născut în 1953 în localitatea ilfoveană Balotești. A absolvit Școala de Ofițeri de Infanterie de la Sibiu în anul 1978, Facultatea de Filosofie din cadrul Universității București, în anul 1989, Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării, în anul 1995. A devenit membru al Uniunii Scriitorilor din România în anul 2014. Are o vechime de 30 de ani în presa militară, deține funcția de redactor-șef al revistei de literatură și artă „Viața militară“. A obținut mai multe premii și distincții pentru creație literară și activitate culturală, printre care și Medalia de aur oferită de Asociația Italiană „Sentimente latine“.

„Cântec în tăcere“

nimeni nu întreabă
de umbre
nimic nu se face
în amintirea
zilei pierdute
doar lucrurile par a fi așezate
la fel
doar liliacul
amăgit de soarele
ivit nefiresc
în pieptul iernii
sclipitoare lamă de ghilotină
doar liliacul alb
a înmugurit
prea devreme
pe catafalcul tăcerii
un spasm
al versului nerostit
nimeni nu întreabă
cine a furat anotimpul

„Lacrima de lumină“

întunericul își inghite măreția
stelele au ochi sticloși
de fiară nestăpănită
haită flămândă pe cerul nopții
îmi apare în vis sclava lui Thales
cu opaițul de seu înălțat deasupra capului

mă cheamă în afara cuvântului
să îmi arate cerul

inima îmi bate atât de tare
lumina opaițului transpirație caldă
lacrima oracolului
cade în Epidaur

„Vitraliu“

urmele literelor
în haită
pași de jivină flămândă
ieșită la vânat
țin calea poemului
eremit ce trece prin oglindă
fără să-și taie venele
în lamă de cioburi
poetul
privește umbra
de care tocmai s-a despărțit
vers alb pe tavanul chiliei
suflet pur
în negre cerneluri
din lumea de dincolo
vede mai bine
chipul de inger
înramat
în coperta ferestrei deschise
icoană de cioburi sidexii galbene roșii
pe un perete aflat la apus
icoana poemului

poezii de Liviu VIȘAN (din volumul „Tarot cu icoane“ - Editura Semne, București, 2015, volum care a obținut Premiul Antares al U.S.R. în anul 2016)

George V. GRIGORE

Director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov

Alexandrina NIȚĂ

Condeie ILFOVENE

Editor: **Centrul Român pentru Inițiativă Socială**

Editor coordonator: **Cătălin DRAGOMIR**

Redactor șef: **George V. GRIGORE**

Redactori: **Cristina ANGHELUȚĂ, Anica POPA**

Foto: **George V. GRIGORE**

DTP: **Dan DULGHERU**

tipar - **www.tipografiaLM.ro**

Tel. **0371.084.001**; e-mail: **condeieilfovene@gmail.com**

ISSN 2601 - 0984; ISSN-L 2601 - 0984

Publicație distribuită gratuit

Vă informăm că începând cu 7 februarie 2019, Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov funcționează la adresa din strada Ernest Juvara, nr. 3 - 5, Sector 6, București, etajul 1, clădirea Consiliului Județean Ilfov.

Drapelul Național, simbol al unității și identității românești

Cristina ANGHELUȚĂ, sursa - Wikipedia

Simbol al unității și identității românești, Drapelul Național este sărbătorit în fiecare an la 26 iunie. Data a fost aleasă în amintirea zilei când, în timpul Revoluției de la 1848, tricolorul roșu-galben-albastru a fost adoptat ca simbol al națiunii române.

Așa cum prevede Constituția României din 1991 modificată și completată prin Legea de revizuire nr. 429/2003, drapelul tricolor este un simbol național, alături de stemă, sigiliu și imn. În forma actuală, Constituția stabilește, prin Articolul 12, că „drapelul României este tricolor; culorile sunt așezate vertical, în ordinea următoare, începând de la lance: albastru, galben, roșu”.

De-a lungul istoriei nu a suferit transformări majore, doar distribuția culorilor (în materie de proporție și poziție) s-a schimbat într-o anumită măsură, fiind egalizată după Revoluția de la 1848, când, sub impactul spiritului revoluționar francez, multe dintre statele Europei au adoptat ca drapel național steagul standard cu trei culori. Documente sigilografice atestă faptul că, în unele epoci istorice, drapelul românesc avea cele trei culori dispuse orizontal, cu roșul în partea superioară, galbenul în mijloc și albastrul la bază. De asemenea, proporția culorilor nu a fost aceeași cu cea de acum (33% pentru fiecare culoare). Cele trei culori pot fi identificate pe steaguri datând din vremea lui Mihai Viteazul și chiar a lui Ștefan cel Mare. Ziua de 26 iunie a fost proclamată Ziua Drapelului Național prin Legea nr. 96 din 20 mai 1998.

Istoric

În 1834, când Țările Române au început să se dezvolte din punct de vedere economic, când conștiința

națională cerea unitatea și libertatea țării, domnitorul Țării Românești, Alexandru D. Ghica Vodă, a obținut de la otomani învoirea „de a pune steag românesc corăbiilor negustorești și oștirii”, potrivit Wikipedia. Steagul destinat corăbiilor avea două culori (galben și roșu), cel atribuit armatei fiind compus din trei (roșu, galben și albastru) și un vultur la mijloc. Acesta este socotit drept începutul adoptării tricolorului pe pământ românesc. O informație o descoperim printre mărturiile unui francmason, Jean Alexandre Vaillant, (chemat și stabilit în Muntenia, în 1830, profesor și director al „Colegiului Sf. Sava” din București (1831-1843), potrivit căruia tricolorul ar fi fluturat pentru prima dată în ziua de 29 iulie 1839, pe muntele Pleșuva (zona Comarnic, Prahova) Astfel, arborarea de către Vaillant a tricolorului ca drapel al Principatelor este, poate, cea mai veche atestare documentară a acestui fapt.

Tricolorul românesc era cunoscut încă din deceniul al IV-lea al secolului al XIX-lea drept simbol național cu cel puțin un deceniu înainte de oficializarea sa. În timpul Revoluției de la 1848, Tricolorul a fost adoptat ca simbol al națiunii în prima zi a victoriei revoluției burghezo-democratică (1848-1849), 14/26 iunie, când a avut loc abdicarea domnitorului Gheorghe Bibescu, instaurarea guvernului provizoriu de la București și promulgarea Decretului nr. 1 de instituire a drapelului național. Revoluționarii de la 1848 au arborat steagul tricolor, ca simbol al luptei lor, având inscripționat lozinca: „Frăția”: „Dreptate - Frăție” și dându-i denumire de „stindard al libertății”. O lună mai târziu,

„văzând cu nu s-a înțeles încă cum trebuie făcute stindardele naționale”, Decretul guvernamental nr. 252, din 13 iulie 1848, preciza din nou că „stindardele vor fi tricolore. Culorile sunt: albastru închis, galben deschis și roșu carmin”. Ele vor fi dispuse vertical și vor fi aranjate în ordinea următoare: „lângă lemn vine albastru, apoi galben și apoi roșu fălfăind”. În Adunarea populară desfășurată pe dealul Filaretului din București, în ziua de 15 iunie 1848, s-a celebrat ziua de 11 iunie, începutul revoluției, „zi de mântuire pentru toată România”, sub flamurile tricolore. Tot în acel an istoric 1848, în acea impresionantă Adunare de la Blaj, 3/15 mai, s-a înălțat „flamura cea mare tricoloră a națiunii române”, a întregii națiuni române. Potrivit unei alte ipoteze tricolorul se impune ca drapel național în 1859, odată cu dubla alegere a lui Al. I. Cuza, culorile steagului fiind dispuse însă pe orizontală. Primul drapel din 1859, aflat în uz până în 1862, a avut fâșia albastră plasată sus, urmând ca, în a doua parte a domniei lui Cuza, fâșia roșie să fie dispusă pe partea superioară. După venirea lui Carol I, steagurile vor avea benzile dispuse pe verticală, România aliniindu-se astfel regulilor respectate de steagurile europene. Ziua Drapelului Național a fost instituită pentru a marca ziua de 26 iunie 1848, când Guvernul revoluționar a decretat ca Tricolorul - roșu, galben și albastru

- să reprezinte steagul național al tuturor românilor; cele trei culori împărțite în mod egal reprezintă principiul egalității, orientarea culorilor în sus semnifică verticalitatea, cifra trei este numărul perfect, pe lângă țara noastră mai existând alte trei țări europene tradiționale cu steagul tripartit în mod egal și vertical: Franța, Italia și Belgia.

Ziua Drapelului Național a fost marcată de autoritățile publice și de celelalte instituții ale statului, prin organizarea unor programe și manifestări educative cu caracter evocator sau științific, consacrate istoriei patriei, precum și prin ceremonii militare specifice, organizate în cadrul unităților Ministerului Apărării Naționale și ale Ministerului de Interne. ■

Evenimente organizate de CJCPCT Ilfov și partenerii în luna iulie 2019

Continuă proiectul cultural „Studiul dansului popular din zona Ilfovului”. organizat de Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, în parteneriat cu Asociația Coregrafilor Ansamblurilor Folclorice din România, (reprezentanți ai CJCPCT Ilfov, ai Inspectoratului Județean Ilfov, Marin Barbu, reprezentant al Asociația Coregrafilor Ansamblurilor Folclorice din România și Ștefan Coman - Asociația „Doruleț” din Tulcea), în localitatea Chiajna (la Liceul Teoretic „Doamna Chiajna” din Roșu): perioada de derulare: mai - noiembrie 2019. Vor fi instruite 60 de cadre didactice în domeniul dansului popular, în vederea conservării, promovării și transmiterii acestor elemente de patrimoniu către noua generație;

Continuă proiectul „Acțiuni de cercetare, inventariere a obiectivelor de patrimoniu material și imaterial, în vederea realizării Monografiei Județului Ilfov”, desfășurat de Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, Institutul Național al Patrimoniului, Protoieria N și S Ilfov, Centrele Culturale Ilfov, realizat de Asociația Gașpar, Baltazar&Melchior/Școala de la Piscu: Perioada de organizare mai - decembrie 2019; Proiectul „O viață cât un centenar” - Omagierea persoanelor care au împlinit 100 de ani din județul Ilfov, organizat de Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, în parteneriat cu Centrul Cultural Pentru Tineret Moara Vlăsiei; Susținerea elevilor ilfoveni de către Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov pentru a participa la Olimpiada Națională de Meșteșuguri Artistice Tradiționale de la Sibiu. Evenimentul se desfășoară la nivel național în perioada 25-29 iulie 2019. ■

Cinste lor! Cinste Eroilor!

George V. GRIGORE

Joi, pe 6 iunie 2019, creștinii au sărbătorit Înălțarea Domnului, iar în spiritul tradiției europene, în România, a fost sărbătorită Ziua Eroilor. În toate bisericile, mănăstirile și catedralele din țară și străinătate au fost pomeniți eroii români, un mare praznic al Bisericii Române adoptat în 2003 ca Sărbătoare Națională.

Întregul colectiv al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov a participat la manifestările de amploare care au avut loc în orașul Buftea, la Monumentul Eroilor, iar apoi au fost, alături de oficialități, la Monumentul Eroilor din comuna Mogoșoaia. Au fost depuse coroane de flori, au avut loc defilări și aflui de trupe, urmate de prezentarea unor momente artistice create în mod special. La Buftea, autoritățile administrației publice locale au organizat programe speciale, comemorative, la Crucea Eroilor, pentru a-și omagia strămoșii căzuți la datorie. Le-au fost alături primarul Gheorghe Pistol, viceprimarul Alexandru Vaida, cât și reprezentanți ai administrației județene - Marian Petrache - președintele Consiliului Județean, Rizia Tudorache - vicepreședintele Consiliului Județean, Mihai Sandu Niță - prefectul județului Ilfov, Vincențiu Voicu - subprefectul județului, șefi ai instituțiilor din administrație, consilieri județeni și locali, reprezentanți ai partidelor politice. Ceremonia a fost coordonată de directorul Centrului Cultural Buftea, Robert Nagy.

„Amintirea acestor eroi trebuie să ne fie scumpă și dragă, după cum ne este scumpă și dragă și țara pe care dâșii ne-au lăsat-o drept moștenire”

După intonarea solemnă a Imnului Național al României, a urmat de o slujbă religioasă de pomenire a celor căzuți în luptă, oficiată de preoții din parohiile buftene. ”Se cuvine ca în această zi mare să ne înălțăm și noi gândurile și sentimentele noastre către Tronul Ceresc, reamintindu-ne cu duioșie despre acei eroi ai neamului care și-au dat viața pentru patrie. Deși nu au beneficiat de jertfa lor sfântă, aceștia putrezesc în mormânt, fără a avea la cap, mulți dintre ei, o cruce simplă de lemn. Noi cei de astăzi beneficiem de toată jertfa lor și de toată osteneala lor. De aceea, trebuie să le dăruim veșnică recunoștință tuturor eroilor noștri, celor care au vărsat în toate timpurile sângele pentru neamul și țara noastră. Amintirea acestor eroi trebuie să ne fie scumpă și dragă, după cum ne este scumpă și dragă și țara pe care dâșii ne-au lăsat-o drept moștenire. Fapta lor eroică trebuie să ne îndemne pe toți pentru a aduce cu bucurie pe altarul patriei noastre jertfele ce ni se cer, pentru că numai așa putem deveni fii dragi ai neamului românesc. La acestea ar trebui să ne gândim noi în Ziua Eroilor. Să sărbătorim această zi mare nu numai cu parade solemne, cu discursuri frumoase, să sărbătorim această zi mare cu inimile noastre în care să evocăm sentimente de recunoștință pentru cei care și-au jertfit viața, numai ca să avem noi o țară mare și liberă în care să putem trăi în pace și fericire. Să îi avem totdeauna în inimile noastre și să îl rugăm pe bunul Dumnezeu să le dea odihnă și fericire veșnică. Fie ca toate gândurile noastre bune să se îndrepte

pentru realizarea binelui acestui popor. Așa să ne ajute Dumnezeu. Hristos s-a Înălțat”, a declarat primarul Gheorghe Pistol. Profesorul de istorie Claudia Ichim, de la Școala Gimnazială nr. 3, a vorbit despre însemnătatea istorică a acestei zile. „Mormintele și monumentele eroilor la care depunem flori, aprindem lumânări, ne reculegem, reprezintă un simbol al dăinuirii noastre în timp, al sacrificiului suprem pentru înfăptuirea idealului național. Ziua Eroilor este un minunat prilej de a cinsti așa cum se cuvine memoria ostașilor noștri jertfiți în lupta pentru apărarea țării, credinței și neamului. Pierderile de vieți omenești din anii primei conflagrații mondiale, nemaintâlnite până atunci, au fost enorme. România a pierdut un milion de militari și civili. De aceea, pentru supraviețuitori s-a impus, ca o datorie morală, comemorarea în fiecare an a celor care au pierit pe câmpurile de luptă”. În acordurile înălțătoare ale fanfarei au fost depuse coroane de flori la monumentului

dedicat eroilor din Buftea din partea Consiliului Județean Ilfov, Instituției Prefectului Județului Ilfov, Primăriei Buftea, Inspectoratului pentru Situații de Urgență Ilfov, Inspectoratului de Jandarmi Județean Ilfov, Poliției Buftea, Poliției Locale Buftea, Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă și din partea Spitalului Buftea, PNL, PSD, ALDE, PMP, Asociației Crucea Roșie Română - Filiala Ilfov, Asociației Voința Buftea, Centrului Cultural Buftea, Agenției Naționale de Îmbunătățiri Funciare, Grupului Școlar „Dumitru Dumitrescu”, Liceului Tehnologic „Barbu A. Știrbey”, Asociației Veteranilor de Război. Au mai fost depuse coroane de flori și din partea Școlilor Gimnaziale nr. 1, 2, 3 și 4, din partea Palatului Copiilor și Elevilor Ilfov, Clubului Sportiv Școlar Ilfov și Corpului Experților Contabili și Contabililor Autorizați, filiala Ilfov.

A urmat un program artistic care a început cu preșcolarii de grupa mijlocie de la Grădinița „Rază de Soare”, care au dansat „Acasă-i România”. Copiii de grupa mare de la Grădinița nr. 5 au interpretat cântecul „În memoria strămoșilor noștri” și o dramatizare după „Scrisoarea a III-a” de Mihai Eminescu. Corul Armonia al Școlii Gimnaziale nr. 2 a interpretat cântecul „Ștefan, Ștefan, Domn cel Mare”, iar Trupa de teatru „Bastion”, coordonată de actorul-regizor Salex Iatma, a recitat poezia „Bocetul lui Ion cel fără de mormânt”, de Adrian Păunescu. Grupul vocal-instrumental „Sânzienele”, al Școlii nr. 3, a interpretat un colaj de piese patriotice, iar ansamblul de dansuri „Doina Ilfovului”, al Centrului Cultural Buftea, a completat, sub îndrumarea coregrafului Daniela Mândroc, programul artistic, printr-un colaj de jocuri din întreaga țară.

A urmat deplasarea la Monumentul Eroilor din Mogoșoaia, unde oficialitățile, după intonarea imnului național și oficierea unei slujbe religioase, au depus coroane de flori. În aerul irizat al după-amiezii se simțea o vibrație imperceptibilă, de pioșenie și recunoștință. Cinste lor! Cinste Eroilor! ■

Ziua Iei și Sânzienele, sărbătorite la Piscu

Ziua Iei la Muzeul Oalelor de Pisc

În zilele de 22 și 23 iunie s-a desfășurat „Ziua Universală a Iei și Sânzienele”, sărbătoare tradițională populară care a avut loc în satul Piscu din comuna Ciolpani.

Evenimentul a fost realizat de Asociația Gaspar, Baltasar & Melchior, cu sprijinul Consiliului Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, (CJCPCT) parteneri fiind Primăria Ciolpani și Asociația Ivan Pațaichin - Mila 23.

Sâmbătă, pe 22 iunie 2019, între orele 17.30 și 21.30, a fost dat startul celei de a treia ediții a „Zilei Iei la Muzeul Oalelor de Pisc”, având gazde pe Adriana și Virgil Scripcariu. Acțiunile culturale au avut în centru ia - cămașa cusută tradițională și ceramica specifică satului Piscu, dar și altor centre cu care aceasta a intrat în dialog. Organizatorii și-au propus o amplă expunere de ceramică țărănească, prin care să aducă în atenția participanților colecția care constituie baza patrimonială a viitorului muzeu. De asemenea, au fost expuse cămăși cusute din mai multe zone ale țării, expunere completată de cea vivanță ale ilor îmbrăcate de participanții la eveniment. Prin acest eveniment organizatorii continuă să se alăture comunităților de români din toată lumea care sărbătoresc în această perioadă straiul țărănesc tradițional și prin acesta amintirea și ecoul lumii vechi rurale românești. Din programul manifestării au făcut parte ateliere de meșteșug „Școala de la Piscu” (olărit, gravură, fierărie) între orele 17.30 și 20.30, muzică veche cu Formația „Trei Parale” (concert de la ora 20.00), mic târg de oale de Pisc și alte produse locale, la care s-au adăugat bunătăți pescărești.

La această acțiune culturală a participat colectivul CJCPCT, coordonat de doamna Alexandrina Niță. Din partea CJ Ilfov a fost prezent domnul Irinel Scioșteanu, administrator public al județului Ilfov, dar și campionul olimpic Ivan Pațaichin.

„Cămașa cu altiță”

Ia sau „cămașa cu altiță” face parte din portul popular românesc al femeii și leagă istoria de odinioară de istoria actuală a noastră, a tuturor. Ea reușește să exprime apartenența la o comunitate, la o regiune, să exprime stări sufletești și evenimente importante sau uzuale din viața omului (nunți,

botezuri, sărbători religioase, statusul marital, zona de apartenență), precum și modificări care apar odată cu influențele venite dinspre lumea orașului. Simbolurile cusute pe ie sunt semne ancestrale care transcend timpul curgător. Spirala reprezintă eternitatea, un semn universal al vieții și perenității sale, al energiei. Acest simbol se folosește încă din perioada culturii Cucuteni. Sursa de viață este redată prin intermediul spiralei, simbol al fecundității. Poate fi și semn dual, masculin-feminin, întuneric-lumină etc. Crucea reprezintă credința omului

George V. GRIGORE

în Dumnezeu, însăși croiala iei având forma crucii. Liniile drepte orizontale sugerează întreruperea unei etape a vieții omului, iar liniile drepte verticale, viața. Liniile ondulate ușor ne trimit cu gândul la apă, la curățenia și purificarea pe care le aduce ea, iar copacul sau ramurile simbolizează trăinicia și viața durabilă, renașterea an de an. Coarnele de cerb reprezintă vitalitatea, regenerarea, puterea, fiind un simbol purtat cu precădere de tinerile care doreau să rămână

însărcinate. Soarele este și el un simbol ancestral, fiind folosit atât în forme stilizate, cât și ca o floare - floarea soarelui.

Motivele și simbolurile se deosebesc de la o zonă etnografică la alta. Întâlnim două categorii de motive ornamentale mari: după forma și tipul de stilizare și după conținutul tematic. După formă și tip de stilizare acestea sunt geometrice, negeometrice sau liber desenate, iar după conținut, motivele ornamentale sunt abstracte, realiste și simbolice. Motivele ornamentale abstracte se întâlnesc aproape în toate zonele etnografice - punctele, liniile, figurile geometrice. Dintre motivele ornamentale realiste, multe redau fenomene cerești și reprezentări de corpuri cerești: fulgere, reprezentate în zig-zag; calea laptelui, stelutele, soarele. Altele redau regnul vegetal: plante, frunze, flori (pot fi reprezentate și cu șase sau opt petale), fructe (cel mai des întâlnim spicul de grâu, ghinda, știuletele, afina, strugurele, mărul, părul); spirale, care amintesc de cârceii de viță de vie sau de dovleac), zoomorfe (coarnele berbecului și fruntea boului; vrabia, porumbelul, cocorii, găinușa, rândunica) și antropomorfe (siluete de femei sau părți ale corpului omenesc: ochiul). Motivele care au ca izvor de inspirație obiectele de muncă și sociale nu s-au bucurat de o răspândire la fel de mare. De Sânzienele, pe 24 iunie, se sărbătorește ziua iei românești. Duminică, 23 iunie, spre seară, tot la Piscu, au avut loc alte manifestări dedicate sărbătorii Sânzienelor. Spectatorii au asistat la un ritual de împletire a coronițelor de sânzienele, spectacole de teatru de păpuși, de o zonă a „jocurilor copilăriei” și un spectaculos foc de tabără aprins pe fondul muzical asigurat de taraful „Zece sfori”. Manifestarea a fost organizată de Asociația de Dezvoltare Comunitară „Grigore Popa” cu sprijinul CJ Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov. Așa s-a încheiat și cea de a doua zi încântătoare, într-un loc minunat și binecuvântat, la Piscu! Aflat încă sub influența zânelor sânzienele, dar și a frumuseților de ii românești ce s-au perindat pe plaiurile piscane zilele acestea, un zefir nebulatic îmi aduce pe aripile sale versurile unui cântecel...

„Ie colorată,
Purtată de-o fată,
Ce-i floare-ntre flori,
Cu multe culori...”

Pagină coordonată de George V. GRIGORE

De vacanță. Aerodromul Clinceni Zbor ușor tuturor!

Clinceni (în trecut, *Slobozia-Clinceni*) este o comună din județul Ilfov, formată din satele Clinceni (reședința), Olteni și Ordoreanu, la 15 km de București. Numele, potrivit tradiției orale îl poartă de la jocul „Clinea”, pe care îl jucau copiii de aici. Comuna se află în sud-vestul județului, la nord-vest de orașul Bragadiru, pe malurile râului Ciorogârla și ale râului Sabar. Este traversată de șoseaua județeană DJ 401A, care o leagă spre nord de Domnești și mai departe de Ciorogârla și Bolintin-Vale (ultimul în județul Giurgiu), și spre sud-est de Bragadiru (unde se intersectează cu DN 6) și mai departe de Măgurele, Jilava (unde se intersectează cu DN5) și Vidra. Relieful orizontului local se încadrează în cel de câmpie cu văi largi, ale râurilor Sabar și Argeș din Câmpia Vlăsiei. În apropierea localității se află Aerodromul Clinceni, administrat de Aeroclubul „Aurel Vlaicu” București, membru al *Aeroclubului României*. Aerodromul Clinceni este situat în sud-vestul orașului București, delimitat de localitățile Cornetu și Clinceni, în apropiere de Bragadiru. Zona de câmpie și clădirile cu înălțime redusă din apropiere fac din acest aerodrom un loc ideal pentru activitățile aeronautice civile de aviație generală și lucrul aerian, fiind utilizat în special de aviația ușoară (aeronave cu masa maximă la decolare mai mică de 5.700 kg), pentru zboruri școală (cursuri de zbor), zboruri în interes propriu, zboruri particulare, inclusiv agrement, cantonamente și competiții aeronautice etc.. Calitatea pistei și facilitățile moderne fac ca acest aerodrom să fie o bună opțiune, pentru realizarea de zboruri școală, în raid, din orice loc din țară, către acest aerodrom, precum și a oricărui zboruri care necesită deplasare către și dinspre București. Fiind situat în apropiere de București, accesul este facil, iar din oraș în aproximativ 15 minute puteți merge pe șoseaua București - Alexandria până în dreptul localității Buda, imediat după Bragadiru. Drumul de acces asfaltat, către dreapta, este semnalizat corespunzător. De

aici, în 3 minute sunteți aproape de avioanele care decolează și aterizează și veți putea să încercați un zbor frumos, de neuitat!

Pista înierbată și de o calitate excelentă este ideală pentru zboruri școală și pentru aviația sportivă. De asemenea lipsa obstacolelor pe direcțiile de decolare/aterizare este un element în plus pentru reușita acrobațiilor din spectacolele aeriene desfășurate aici. Suprafața de decolare-aterizare este formată din două piste paralele orientate pe direcțiile 060, respectiv 240, având lungimi de 1.000 m. Această amplasare oferă posibilitatea desfășurării simultane atât a zborurilor cu aeronave ultraușoare, motodeltaplane sau avioane ușoare cât și a zborurilor cu planoare în remoraj de mosor. Fiind un aerodrom autorizat, activitatea de zbor se poate desfășura numai în timpul orelor de program, acesta fiind publicat săptămânal pe site-ul oficial. Printr-o simplă solicitare, utilizând datele de contact ale Aerodromului Clinceni vi se pot pune la dispoziție instrucțiunile detaliate legate de acest aerodrom, în special dacă doriți să efectuați un zbor dintr-o altă zonă a țării către această destinație. Aeroclubul României poate oferi pe Aerodromul Clinceni și facilități de hangarare și cazare, precum și asistență tehnică în funcție de tipul aeronavei. Aici se mai poate încerca saltul cu parașuta, se poate învăța zborul cu planorul sau zborul cu avionul ușor. De asemenea, poți deveni expert în zborul cu avionul cu motor.

Ca niște Icar moderni, piloții profesioniști și amatori din Capitală și din împrejurimi, se ridică de pe pistele Aerodromului Clinceni spre zeul Soare, testându-și curajul, ambiția și dăruirea. Zbor ușor tuturor! ■

George V. GRIGORE

Aventuri la „Extreme Park Cernica”

Dacă vezi că vremea este favorabilă pentru o drumeție și simți energia neconsumată în timpul săptămânii cum pulsează prin vene, îndreaptă-ți atenția către un loc care te poate mulțumi, oferindu-ți recreere și aventură, totodată. Este vorba despre „Extreme Park Cernica”, destinația ideală pentru cei care sunt în căutarea unui parc de aventuri distractiv și divers.

Acesta este situat în cadrul Complexului „Phoenix Cernica”, la doar 15 km de București, în umbra pădurii Cernica. „Extreme Park Cernica” are antidot clar împotriva durerilor de cap și te scapă de stresul cotidian și de monotonia săptămânii. Prin traseele sale specifice, acest parc îți propune o gamă variată de aventuri inedite, desfășurate în completă siguranță.

Scopul echipei de organizatori și coordonatori este să creeze experiențe unice, memorabile și pline de satisfacții. Realizate prin pasiunea și dinamismul echipei de profesioniști de aici, acțiunile desfășurate sunt menite să-ți deschidă apetitul pentru aventură. Adrenalina oferită de activitățile parcului, precum și liniștea și prospețimea naturii sunt ingredientele perfecte pentru un weekend deosebit.

În cadrul „Extreme Park Cernica” te poți bucura de următoarele activități: Tiroliana, Tir cu arc, Pescuit sportive, Spațiu de picnic, Paintball, Loc de joacă pentru copii. În afară de acestea mai sunt nouă trasee de aventură printre copaci: Două trasee galbene pentru copiii de peste șase ani și adulți, un traseu portocaliu pentru copiii de peste opt ani și adulți, trei trasee verzi cu înălțimea de până la patru metri, pentru copiii de 8-10 ani și adulți, două trasee albastre cu o înălțime de 6-7 m, pentru copiii peste 10-14 ani și adulți și un traseu roșu, care necesită o condiție fizică bună și foarte multă energie, pentru cei de peste 16 ani.

Fie că optezi pentru o ieșire cu familia, sau cu prietenii, „Extreme Park Cernica” este unul dintre cele mai antrenante zone de agrement din împrejurimile Bucureștiului și oferă o experiență unică, cu activități pentru toate vârstele, un cadru minunat pentru o zi plină de aventuri.

Pentru dotori, în afară de parcul de aventură și oglinda argintată a lacului sau a piscinei din apropiere, se mai poate vizita complexul monahal de la Mănăstirea Cernica, un adevărat pol de spiritualitate. ■

Surse: wikipedia.org; extrempark.ro; amfostacolo.ro; calatorim.ro, phoenixcernica.ro

George V. GRIGORE

Sculptorul Virgil Scripcariu - De la „Figures“ la „Maternitate“

George V. GRIGORE

Artistul plastic ilfovean Virgil Scripcariu a donat de curând gravura „Maternitate“ pentru a reprezenta județul Ilfov în pleiada darurilor oferite Papei Francisc în timpul vizitei acestuia în România. Această lucrare reia un laitmotiv al artistului, exprimat atât în sculptură, cât și în gravurile sale anterioare: maternitatea și miracolul vieții. O lucrare similară cu gravura dăruită Papei, dar exprimată prin mijloacele sculpturii, este fântâna din fața Bisericii Anglicane din București (str. Pictor Arthur Verona). Ambele reprezintă o femeie însărcinată care calcă în picioare un balaur, în timp ce un prunc care se odihnește pe pântecul ei străpunge capul balaurului cu o lance. Virgil Scripcariu, discipolul sculptorului Vasile Gorduz, este unul dintre artiștii cel mai bine cotați ai momentului. De curând, a conceput și ansamblul sculptural care a decorat standul Marii Britanii de la „Târgul de Carte Bookfest 2019“ din București. Când concursul de soluții „Crossing Borders“ care a fost organizat pentru realizarea și implementarea standului Marii Britanii la „Bookfest 2019“ și-a desemnat finaliștii, propunerea câștigătoare a fost proiectul „Figures“, semnat de arhitectul Johannes Bertleff și sculptorul Virgil Scripcariu ca autori principali, cu arh. Ioana Mitrică, arh. Ana Potoschi, arh. Sebastian Cucu și arh. Adrian Ianchis drept coautori. Competiția a fost organizată

de „British Council România“ și „Ordinul Arhitecților din România - Filiala București“, cu girul „Ordinului Arhitecților din România“, sprijinul Ambasadei Marii Britanii în România și al Anualei de Arhitectură București, în vederea realizării și implementării standului Marii Britanii, ca invitat de Onoare la Salonul Internațional de Carte Bookfest din perioada 29 mai - 2 iunie 2019, sub tematica generală „Crossing Borders“.

Finalizarea implementării proiectului a avut loc în luna mai 2019. În concurs au fost înscrise 34 de proiecte valide, care au fost evaluate în regim de anonimat de un juriu format din arhitecți și consultanți cu expertiză în domeniu. Proiectele înscrise în competiție au fost evaluate conform temei de concurs, fiind apreciate, printre altele, atractivitatea soluției, coerența cu mesajul general, integrarea practică și creativă a funcționalităților sau adecvarea bugetului. Un alt criteriu luat în considerare a fost abordarea responsabilă față de mediul înconjurător.

„Parteneriatul British Council - OAR București și-a dorit să încurajeze concursul deschis ca practică comună în vederea obținerii celei mai bune soluții pentru o prezență reprezentativă și memorabilă. Juriul a apreciat această inițiativă, precum și calitatea și varietatea proiectelor intrate în concurs“, a declarat arh. Iulia Stanciu, în calitate de președinte al juriului. Despre proiectul câștigător, juriul a precizat că „a abordat pe paliere acordate sensibil și poetic simbolistica împreună cu funcționalitatea pavilionului. (...) Proiectul este o declarație pentru valorile sociale și culturale în prim plan. Parte dintre elementele-figurine simbolice pot fi reutilizate ca elemente de recunoaștere (marcă) a unei politici culturale britanice la alte evenimente sau pot mobila spații publice interioare“.

„Granițele nu sunt doar teritoriale. Fie că vorbim despre politică, societate sau cultură, suntem înconjurați de limite care, odată depășite, ne ajută să înțelegem valoarea diferențelor dintre noi, și să sperăm la mai multă toleranță. Iar arta și literatura au o putere unică de a transcende orice fel de granițe pentru a crea această înțelegere. Suntem încrezători că proiectul de stand câștigător va susține acest mesaj

în cadrul Bookfest“, a declarat Cristiana Tăutu, Head of Arts la British Council România.

Marea Britanie a fost Invitatul de Onoare la ediția din acest an a târgului Bookfest, al doilea cel mai mare târg de carte din România. 2019 reprezintă un an de importanță majoră pentru Regatul Unit, atât în plan politic, cât și din perspectiva relațiilor culturale cu alte țări europene, iar menținerea și întărirea colaborării în plan cultural între Marea Britanie și România sunt mai importante ca niciodată.

10 autori britanici, invitați speciali

Zece autori britanici contemporani și un autor român stabilit în Marea Britanie au fost invitați speciali ai proiectului. Cei 11 scriitori din Anglia, Țara Galilor, Scoția și Irlanda de Nord au luat parte de-a lungul celor cinci zile de Bookfest la o serie variată de evenimente, de la lansări de carte și dezbateri, până la workshop-uri și ateliere de creație.

Proiectul „Figures“ reușește să creeze un cadru deschis de expunere a cărților, pornind de la ideea de „întrupare“ a textului, a cărții văzute ca un vehicul care adăpostește idei menite să conecteze oameni și culturi. În viziunea celor doi artiști, această idee ia formele unor personaje detașate de la sol, create din papier mâché de către sculptorul Virgil Scripcariu, care i-au primit în lumea lor pe vizitatorii care le-au trecut pragul. Creațiile sculpturale au fost înconjurate de obiecte de mobilier, de înălțime redusă, îmbrăcate în același material, având, firește, un scop utilitar, neinvaziv însă din punct de vedere cromatic, lăsând cărții rolul de personaj principal.

Nu în ultimul rând, trebuie să remarcăm preocuparea celor doi creatori, arhitectul Johannes Bertleff și sculptorul Virgil Scripcariu, de a folosi materiale și soluții ecologice la realizarea standului care a găzduit timp de cinci zile prezența personalităților din lumea cărții din Marea Britanie și România, la Bookfest 2019. ■

Despre forturile din jurul Capitalei

George V. GRIGORE

Pentru cine bate la pas vecinătățile Capitalei poate fi aplecat drept ciudat faptul că, din loc în loc, în localitățile ilfovene limitrofe se întrezăresc prin vegetația sălbatică ruinele unor fortificații mărețe de altădată, care strâng ca într-un cerc inepugnabil Bucureștii. Este ceea ce a mai rămas din „Cetatea Bucureștiului“, o construcție de dimensiuni colosale care a constituit mândria armatei române pentru o scurtă perioadă de timp.

„Cetatea Bucureștiului“ - 18 forturi și 18 baterii intermediare dispuse în jurul Capitalei

Amenajarea acestor fortificații a presupus din partea statului român depunerea unui efort financiar considerabil, potențat și de angajarea, în aceeași perioadă, în estul României a lucrărilor pentru constituirea „Regiunii Întărite Focșani - Nămolosa - Galați“. În ciuda dificultăților, aceste proiecte esențiale pentru constituirea unui sistem coerent de

apărare au fost materializate în ultima decadă a secolului al XIX-lea. Succesul acestei întreprinderi importante s-a datorat în egală măsură atât perseverenței cu care regele Carol I și prim-ministrul I.C.Brătianu au urmărit obiectivele stabilite, cât și ofițerilor români din armata de geniu care au probat, dincolo de marea capacitate de efort, un ridicat spirit organizatoric și creator în materializarea concepției arhitectonice

inițiale datorate generalului Henri Alexis Brialmont. Construirea „Cetății Bucureștiului“ a fost un proces laborios, la care au contribuit în primul rând ofițerii din Comisia general Gh. Manu, prin studii amănunțite care au stabilit, în 1882, zonele care se impuneau a fi fortificate. Generalul Brialmont, o mare autoritate în domeniu recunoscută pe plan mondial, a conceput structura „Cetății Bucureștiului“ și a

proiectat forturile și bateriile necesare apărării Capitalei. Aceste lucrări au cunoscut modificări ulterioare, determinate atât de evoluția artileriei și a creșterii puterii sale de distrugere, cât și din motive financiare. „Cetatea Bucureștiului“ era compusă din 18 forturi și 18 baterii intermediare dispuse în jurul Capitalei, în formă de cerc, al cărui diametru varia între 21,5 și 23 de kilometri. Numerotarea celor 18 forturi, de la 1 la 18, începea de la Chitila, fortul nr. 1 spre dreapta (Forturile 1 - Chitila, 2 - Mogoșoaia, 3 - Otopeni, 4 - Tunari, 5 - Ștefănești, 6 - Afumați, 7 - Pantelimon, 8 - Cernica, 9 - Cățelu, 10 - Leordeni, 11 - Popești, 12 - Berceni, 13 - Jilava, 14 - Broscărei, 15 - Măgurele, 16 - Bragadiru, 17 - Domnești, 18 - Chiajna). Bateriile intermediare, și ele în număr de 18, erau concepute în așa fel încât fiecare să se sprijine cu foc cu forturile din stânga și dreapta lor. Purtau un număr dublu, compus din

numărul forturilor între care se aflau. Denumirea o lua de la fortul cu numărul cel mai mic. Astfel, numărul 1-2 (între Fortul 1 Chitila și Fortul 2 Mogoșoaia), purta numele fortului din stânga: „Bateria intermediară 1-2 Chitila“, urmată de Bateria 2-3, între Mogoșoaia și Otopeni - „Bateria intermediară 2-3 Mogoșoaia“ ș.a.m.d. Extraordinara evoluție a tehnicii artileristice la cumpăna dintre secolele al XIX-lea și al XX-lea, în special în ceea ce privește lungimea traiectoriei și forța distructivă, evidențiată în anul 1914 prin scurtele și nimicitoarele asedii ale fortificațiilor de la Liege și Anvers, construite de același general H. A. Brialmont, în aceeași tehnică de arhitectură militară, a demonstrat însă că fortificațiile Bucureștilor erau depășite în condițiile unui război modern. În consecință, conducerea militară română a decis abandonarea ideii organizării unei eventuale apărări a Capitalei prin fortificațiile construite între 1884-1895. În perioada neutralității României, forturile și bateriile au fost dezarmate, iar tunurile și obuzierele rezultate au fost destinate completării parcului artileristic al armatei române cu piese de artilerie grea, de însoțire a infanteriei sau antiaeriene, toate instalate pe afeturi special construite la Arsenalul Armatei.

În perioada interbelică, forturile Capitalei au rămas în patrimoniul armatei și au fost folosite în special pentru cazărmi, depozite de muniții sau închisori, fapt care a permis păstrarea lor într-o stare de conservare mulțumitoare. După cel de-al Dolea Război Mondial, conform Păcii de la Paris, o parte însemnată din acest patrimoniu a trecut la autoritățile civile, care l-au gestionat cu mai puțină atenție, i-au dat destinații diverse, efectuând modificări ale terenului, alterând și chiar distrugând aspectul original al acestora. În prezent, fortificațiile, invocate în epocă cu respect alături de alte fortificații remarcabile contemporane cum erau cele din Austro-Ungaria, Belgia, Italia, Franța, Germania, Rusia, se află într-un proces de deteriorare ireversibilă. Dacă în alte țări construcțiile acestea de tip militar au căpătat alte destinații, fiind folosite cu grijă, la noi doar în rare cazuri au căpătat rolul pe care îl meritau. Unul dintre cazuri este cel al „Fortului 13 Jilava“, cel ce prin grija Direcției de Cultură Ilfov și a Ministerului Culturii și a Identității Naționale a căpătat statut de muzeu. Sperăm ca în scurtul timp pe care îl mai avem la dispoziție, până când vicisitudinile și împrejurările vor distruge total aceste fortificații, să mai putem salva ceva... ■

Bibliografie:

Cornel I. Scafeș, Ioan I. Scafeș - „Cetatea București - Fortificațiile din jurul Capitalei“, Editura Alpha MDN - Buzău, 2008.

foto: Cunoaște Lumea

Un regizor cu nume de legendă: GOPO

Marele cineast Ion Popescu Gopo, rege al animației cinematografice românești, s-a născut la 1 mai 1923 în București. După terminarea studiilor superioare și a unor cursuri de specializare în animație la Moscova, împreună cu Mihnea Gheorghiu și Marin Pârâianu a pus bazele studioului cinematografic „Anima Film”.

Creator al multor filme de animație românești, și-a încununat cariera în 1957, când a câștigat marele premiu „Palme d’or” la Festivalul Internațional de la Cannes, cu filmul de animație „Scurtă Istorie”.

Gopo și-a creat un personaj din linii simple, nud, cu doi ochi din două puncte, care niciodată nu a zâmbit, dar și-a jucat de fiecare dată rolul. „Am făcut un omuleț cu mare economie de linii. Ochii lui sunt două puncte, nu și-i poate da peste cap și nici nu se uită galeș. Mi-am redus de bună voie posibilitățile. Gura lui este aproape imobilă. Nu am folosit nici expresia feței. Subiectul a căpătat forță. A crescut atenția pentru fond”, spunea Gopo.

A fost regizor, scenarist, desenator, caricaturist, dar și ilustrator de carte. Primele încercări de animație le-a făcut în anii 40, la Oficiul Național al Cinematografiei. Din 1950, la Studioul București și apoi la Anima-Film, s-a impus ca principală personalitate a animației românești. Recunoașterea internațională a venit prin cele peste 50 de distincții primite în competițiile de gen. A fost vicepreședinte al Asociației Internaționale a Filmului de Animație, dar și director al secției de film și televiziune din cadrul Organizației Mondiale a Sănătății (1969-1972). Din 1956 a abordat și filmul de ficțiune cu actori, în dublă calitate, de regizor și scenarist. În ansamblul operei sale, creatorul „Omulețului cu floarea” se definește prin capacitatea de a folosi gaguri, ca principal vehicul al discursului filmic, ceea ce a generat atât calitățile, cât și limitele acestuia. A fost președinte al Asociației Cineaștilor din România, în perioada 1968-1989.

Ion Popescu Gopo a fost un mare îndrăgostit de operele cineaștilor amatori din România. Datorită lui, cineaștii au dezvoltat și realizat un mare număr de filme de animație pe diferite teme. Eu personal l-am cunoscut în 1977, la Școala Populară de Artă Cinematografică și, sub conducerea sa, am realizat patru filme de

animație cu obiecte și desene. În octombrie 1977, la Oțelul Roșu am urmărit la orele de animație ținute de Gopo tehnica realizării desenelor, a mișcărilor în cadru desfășurate sub obiectivul aparatului de filmat, a filmului cu obiecte diverse, precum și suprapunerea desenelor pe cadre naturale. De asemenea, am urmărit cu pasiune cum maestrul Gopo a dat explicațiile pentru realizarea scenariilor filmice, dar și al modalităților de finalizare a filmelor de animație. Toți cineaștii care au participat la curs s-au ocupat cu realizarea filmelor de animație și au pus în aplicare tot ceea ce au învățat. La Bacău s-a inaugurat cu ani în urmă „Primul Festival al Filmului de Animație” al cineaștilor amatori. Președintele juriului a fost pentru un timp Ion Popescu Gopo.

Din lista de premii primite de Gopo, putem menționa: 1956 la Damasc, 1957 Franța - la Canes, 1958 Germania - la Oberhausen, 1958 URSS - la Moscova, 1958 Franța - Tours, 1960 SUA - San Francisco, 1960 Cehoslovacia - Karlovi-Vary, 1962 Grecia - Salonic, 1963 Franța - Dijon, 1964 Germania - Oberhausen, 1965 România - Mamaia, 1965 URSS - Moscova, 1969 Germania - Laipzig, în anul 1978 a primit „Premiul ACIN”, iar pe lângă acestea au mai fost și altele. Dacă Ion Popescu Gopo ar mai fi fost printre noi, în anul acesta 2019 ar fi împlinit 96 de ani, dar soarta a făcut ca acesta să ne părăsească în data de 29 noiembrie 1989, la București. La 10 ani de la plecarea sa la înger, Studiul Anima-Film și Uniunea Cineaștilor din România au deschis un „Spațiul memorial Ion Popescu Gopo”, în incinta studioului. În anul 2009, după scenariul și regia directoarei Stadionului, Manuela Hodor, s-a realizat „in memoriam” un film de 55 de minute: „Gopo un nume de legendă”. Film a fost premiat în Portugalia. „Gopo a primit peste 50 de distincții în competițiile internaționale, și asta dacă ne-am referit doar la câteva din creațiile sale importante. În scurta istorie de aur a filmului românesc de desene animate, a fost un artist unic. Dacă Gopo nu ar fi existat, ar fi trebuit să fie inventat. Și din fericire, el s-a autoinventat”. Așa a descris în câteva cuvinte doamna Manuela Hodor - Directorul general al „Anima-Film”, cariera marelui regizor și creator Ion Popescu Gopo. La acestea am adăugat și eu notificările personale. ■

Actrița Monica Davidescu într-un rol nou, la Centrul Cultural Cornetu

George V. GRIGORE

De când dl Marius Crucianu se află la „butoanele” culturii în localitatea Cornetu aici au venit pentru a preda din prea plinul lor suflătesc mai mulți profesori într-ale artelor taine. Printre aceștia se află și actrița Monica Davidescu, una dintre cele mai talentate din țară, care joacă pe faimoasa scenă a Naționalului bucureștean. Născută la 6 august 1972 la Câmpina, Monica Davidescu și-a petrecut copilăria la Vistieru, mereu în apropierea naturii care i-a conferit naturalețea cu care își interpretează personajele pe care le joacă în prezent. Acolo, în acel colț de rai, mai sunt acum surorile sale, Mirela și Adina, pe care le vizitează din când în când.

Frumoasa brunetă cu ochi verzi a absolvit Facultatea de Teatru din cadrul UNATC la clasa prof. Grigore Gonta în 1998. Înainte de a fi actriță a fost învățătoare, dansatoare și model. În toamna anului 1992, la 19 ani a venit în Capitală unde, timp de trei ani, a fost secretară la o firmă, manechin într-un magazin de haine și dansator într-o trupă de balerini la televiziune. După absolvire a avut o experiență fructuoasă de început de carieră pe scena Teatrului de Comedie din București, cu spectacolul „Lysistrata” de Aristofan (rol: Femeia Spartană), în regia lui Grigore Gonta. Fiind la origine tot prahovean, am urmărit cu atenție și bucurie cum Monica și-a construit o carieră în teatru și film demnă de invidiat. Din 1998 joacă pe scena Teatrului Național din București, iar din 1996 formează un cuplu reușit cu Aurelian Temișan atât

pe scenă, cât și în viața privată. Împreună au un copil, Dora Maria. Monica Davidescu are deja o carte de vizită impresionantă. Dintre rolurile interpretate pe scena Naționalului bucureștean putem menționa personajul Cocuța Micșunescu din spectacolul „Allegro, ma non troppo” de Ion Minulescu (regia Răzvan Popa; premieră 2015), Chris Gorman din piesa „Bârfe, zvonuri și minciuni” de Neil Simon (regia Ion Caramitru; premieră 2013), Ana din piesa „Omul cu mârțoaga” de George Ciprian (regia Anca Bradu; premieră 2011), Raționamentul drept din piesa „Comedia norilor” după Aristofan (regia Dan Tudor; 2009), Cocoana Catinca din piesa „Molto, gran'impressione” de Romulus Vulpescu (regia Dan Tudor; 2009), Zâna Codrului din piesa „Sânziana și Pepelea” după Vasile Alecsandri (regia Dan Tudor; 2006), Roxie Hart din „Chicago”, musical de Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander (regia Richard Reguant; 2005), Doamna Maria din „Apus de soare” de Barbu Ștefănescu Delavrancea (regia Dan Pița; 2004), Helena din „Visul unei nopți de vară” de William Shakespeare (regia Felix Alexa; 2003), Daria din „Crimă pentru pământ” după Dinu Săraru (regia Grigore Gonta; 2002), Fifi din „Mofturi la Union” după I.L. Caragiale (regia Gelu Colceag; 2002), Silvia din „Jocul dragostei și al întâmplării” de Pierre de Marivaux (regia Felix Alexa; 2001), Ana din „Take, Ianke și Cadâr” de Victor Ion Popa (regia Grigore Gonta; 2001), Liza din „Cadavrul viu” de Lev

Tolstoi (regia Gelu Colceag; 2001), Helen Jones din „Machinal” de Sophie Treadwell (regia Alexander Hausvater; 2000). A mai jucat în spectacolele „Boabe de rouă pe o frunză de lotus în bătaia lunii” de Nic Mateescu (regia Gelu Colceag; 1999) și „Richard al II-lea” de William Shakespeare (regia Mihai Mănișiu; 1998). Joacă, de asemenea, în filme artistice precum Omega Rose (2014), Boeing Boeing (2013), Frații (2012), O zi obișnuită de sâmbătă (2009), Vine poliția! (2008), Cu un pas înainte (2007), Greșeala din trecut (2007), „Ticăloșii”, „Fix alert” (2005), „Vlad” (2003), „Natură moartă” (2000), „Omul zilei” (1997). Actrița apare și în filme documentare - „Ruptura I - Ținutul Oașului” (2003; TVR Cultural), „Ruptura II - Ținutul Maramureșului” (2003; TVR Cultural), „Nichita - inițiere și atât” (2003; TVR Cultural), „Scena vie a misterului” (2003; TVR Cultural), „Aici, la Porțile Orientului (Afacerea Strusberg)” (2003; TVR Cultural), „Femei celebre - Doamna Țării” (2004; TVR 2), „Femei celebre - Doamna în roșu” (2004; TVR 2), „Pecetea discreției asumate” (TVR 2) și „Întunericul Negropierii” (TVR 2). Joacă roluri în teatrul de televiziune și cel radiofonic, participă la festivaluri de teatru naționale și internaționale. Actrița are o natură blândă, este lacto-vegetariană, este mare iubitoare de animale, se implică în problemele sociale și face sport de fiecare dată când prinde puțin timp liber. Succes și în noul rol! ■

foto: Facebook

Victor COLONELU

BALOTEȘTI - la doi pași de București

Balotești este o comună din Ilfov, formată din satele Balotești, Dumbrăveni și Săftica. Reședința comunei este Balotești, deși primăria se află în Săftica. Comuna se află în zona de nord a județului, pe malurile râului Cociovaliștea, unde sunt cinci bazine piscicole. Localitățile se află în principal pe malul drept al acestui râu, iar comuna are teritoriu nelocuit până pe malul drept al emisarului acestuia, râul Blășia, care curge în zona nordică. Este traversată de DN 1, care leagă Bucureștiul de Ploiești.

În satul Balotești, șoseaua se intersectează cu DJ 101, care duce către vest la Corbeanca și Buftea și spre est la Moara Vlăsiei, Grădiștea, și mai departe în Ialomița, la Fierbinți-Târg și Jilavele (unde se termină în DN 1D Șoseaua județeană DJ 200B pornește din DN1 la Săftica, se intersectează cu DJ101 la Balotești și duce spre sud către Tunari,

Voluntari și București (zona Pipera). Prin apropierea comunei trece și calea ferată București - Urziceni, deservită de gara Balotești. Conform recensământului din 2011, populația comunei Balotești era de 8.314 locuitori, în creștere

față de 2002, când se înregistra-seră 6.726 de locuitori. La sfârșitul secolului al XIX-lea, comuna făcea parte din plasa Snagov a Ilfovului, fiind formată din satele Balotești, Cacalet, Preoțești, Popești-Petrești și Săftica, totalizând 891 de locuitori care trăiau în 206 case și trei bordeie. În comună funcționau o școală mixtă, o mașină de treierat cu aburi și cinci biserici ortodoxe, câte una în fiecare cătun. În 1925, era arondată plășii Băneasa, având 1.329 de locuitori. În 1950, comuna a fost arondată raionului Căciulați și apoi (după 1960) raionului Răcari din regiunea București. În 1968 a redevenit parte din județul Ilfov, reînființat, pentru ca în 1981 să fie arondată Sectorului Agricol Ilfov, care în 1998 a

devenit actualul județ.

Aici a avut loc, la 31 martie 1995, catastrofa aviatică cunoscută sub denumirea de „accidentul de la Balotești”, dar tot aici sunt și recunoscutele „Therme”.

12 obiective incluse în lista monumentelor istorice din Ilfov

Douăsprezece obiective din comună sunt incluse în lista monumentelor istorice din Ilfov, ca monumente de interes local. Opt sunt situri arheologice - câte trei la Balotești și Săftica și unul la Dumbrăveni, iar celelalte patru sunt clasificate ca monumente de arhitectură: trei se află în Balotești - conacul Bujoiu, datând din 1932, Biserica „Sfinții Nicolae, Teodor și Stelian”, construită în 1763 și un fost han din 1910. Celălalt este biserica „Sfânta Troiță, Sfântul Dumitru și Sfânta Elisabeta” din Săftica, construită în 1801 și reparată în 1840.

Pe teritoriul comunei Balotești sunt în prezent patru biserici, care datează din secolele XVIII - XX. Biserica parohiei Balotești face parte din obiectivele turistice ale județului Ilfov, alături de alte biserici, (Grădiștea, Siliștea) și mănăstiri (Căldărușani, Cernica, Dridu, Pasărea) mai vechi. Biserica, monument istoric din secolul al XVIII, cu hramul celor

trei sfinți - Nicolae, făcătorul de minuni, mare mucenic Teodor Tiron și Stelian - a fost zidită în 1763 de Zamfirache și soția lui, Elena, în cinstea sfinților Nicolae, Teodor Tiron și Stelian. Aceasta se află pe strada Unirii. Biserica este în formă de cruce, cu ziduri de un metru grosime și cinci ferestre, ctitorită în 1763. Pictura este neobizantină, realizată în ulei. Catapeteazma este zidită și frumos împodobită. Se păstrează pictura originală și cei doi dragoni. Pridvorul original a fost închis pentru a se realiza conservarea picturii. Biserica este deosebit de frumoasă mai ales prin icoanele împărătești vechi de pe catapeteasmă, prin fresca actuală și imaginea cu „Judecata de apoi“ de la intrarea în naos, pictată și restaurată admirabil. Biserica este amplasată în centrul comunei Balotești, în vatra satului. Mai avem Biserica Preoțești, construită în 1945, cu hramul „Adormirea Maicii Domnului“. Biserica „Izvorul Tămăduirii“ a satului Dumbrăveni a fost ridicată de obștea satului, în 1808. Din

cauza cutremurelor din 1940, 1977, 1987 și 1990, biserica era în pericol de prăbușire, crăpăturile pereților ajungând până la un lat de palmă. Lucrările de consolidare, de ridicare a zidurilor, de încingere a acestora cu centuri armate, de asemenea a stâlpilor de susținere a pereților, precum și a grinzelor, de refacere a asterelei de pe acoperiș, de ridicare a celor trei turle - una mare și două mici -, de acoperire cu tablă în solzi și de refacere a pardoselii din interior și de pavare a curții bisericii, au durat până în 2006. Pictura a fost refăcută și terminată în vara lui 2007. Biserica parohială Săftica, declarată monument istoric, a fost zidită în 1801 de doamna Safta Slătineanu, soția vel-vornicului Radu Slătineanu, în timpul domnitorului Alexandru Constantin Moruz Voievod și a Mitropolitului Dosoftei. Hramurile bisericii sunt „Sfânta Treime, Sfântul Mare Mucenic Dimitrie și Sfânta Elisabeta“. Biserica este amplasată pe Calea București din Săftica, în direcția către București. În Balotești mai există din 1996 și „Casa de rugăciune evanghelică“,

care aparține de „Uniunea comunităților cultului creștin după evanghelie Ilfov“ și de Biserica Evanghelică Romană.

Conacul Bujoiu poate deveni o atracție turistică importantă a zonei

Printre monumentele istorice locale există și Conacul Bujoiu, datând din 1932. Întins pe 17.000 mp, la 15 km de București spre nord, domeniul industriașului Bujoiu din Balotești poate căpăta alte valențe prin reabilitarea frumosului conac în stil neoromânesc și dezvoltarea unui complex rezidențial în jurul acestuia. Istoria conacului Ion Bujoiu începea cu câțiva ani înainte ca acesta să îl achiziționeze. Comandă fermă a lui Ion Luca Niculescu, membru al unei familii liberale de comercianți și industriași bucureșteni, conacul era ridicat după planurile arhitectului Statie Ciortan, reprezentant important al stilului neoromânesc în primele decenii ale secolului XX. Construit de antepriza Peternelli, pe trei niveluri, conacul domină prin logiile frontale, dar mai ales prin turnul scării principale. În 1926, conacul intra în posesia lui Ion Bujoiu (1894-1956). Bujoiu a fost inginer stagiar la Câmpina, la ”Steaua Română”, unde a muncit până în 1922, când a fost numit director general al societății „Lupeni“, apoi la „Petroșani“ (până în 1945). Din momentul intrării la Societatea

„Petroșani“ a început marea lui activitate de organizator. Cariera politică avea să îl propulseze în fruntea guvernării, succedându-se între anii 1937 și 1939 prin Ministerul Industriei și Comerțului și cel al Economiei. A avut funcții importante în domeniul industrial, vicepreședinte al UGIR (Uniunea Generală a Inginerilor din România), președinte al Asociației industriilor metalurgice și miniere, membru în Consiliul Superior de Mine. Conacul, după achiziționarea de către familia Ana Ștefănescu și Ion Bujoiu, a intrat în 1932 într-un proces de modernizare și transformare. Logia cea mare de la nivelul inferior era închisă, ajungând la aspectul de astăzi, iar turnul central își modifica și el din configurația inițială, pierzând foișorul închis. Ultimul aport arhitectural a fost în 1943, când cei doi soți ctitorau biserica din Preoțești. Instaurarea regimului comunist avea să destrame viața lui Bujoiu, acesta fiind condamnat într-un proces alături de Auschnitt, Gheorghe Manu, Horia Măcellariu sau Nicolae Pătrașcu la muncă silnică pe viață. Ion Bujoiu se stingea din viață în spitalul închisorii Văcărești, la 20 mai 1956. Conacul Bujoiu, odată restaurat, va deveni o atracție turistică importantă a zonei. În centrul comunei se află un Monument Comemorativ comun care îi cinstește laolaltă pe eroii căzuți în cele două deflagrații mondiale și pe cei ai Revoluției din 1989.

Cinci grădinițe și trei școli - un mediu civilizat unde copiii pot să se dezvolte și să lege prietenii

Pentru cei mici avem Grădinița „Kids Club Balotești“, care deservește cartierul rezidențial „Good Afternoon Balotești“. Grădinița are un spațiu de peste 1.500 mp, cu săli de clasă moderne,

nou utilizate, cu toate elementele și materialele necesare în lucrul cu copiii de grădiniță. Centrul Educațional „Kids Club4“ a luat ființă în 2002, propunându-și să creeze un mediu cald, civilizat unde copiii să învețe, să crească, să se dezvolte și să lege prietenii. În localitate mai funcționează încă trei grădinițe și Grădinița Balotești cu program prelungit, trei școli gimnaziale, Școala nr.1 și Școala nr. 2 fiind complet renovate. La Școala nr. 1 s-a refăcut interiorul, dar și instalația electrică și cea sanitară, alături de reabilitarea termică a întregii clădiri, la exterior. La Școala nr. 2, pe lângă lucrările amintite la Școala nr. 1, a fost schimbat acoperișul clădiri și s-a realizat o extindere în care va funcționa noua bibliotecă a unității de învățământ. Totodată, a intrat în reabilitare și Căminul Cultural din localitate, care își va recăpăta cât de curând destinația inițială, cea de așezământ cultural. Mai avem o sală de sport la Școala nr.1 din Balotești și o bază sportivă funcțională, unde se află stadionul oficial al AS Voința Balotești. Spitalul „Grigore Agripa“ din Balotești este administrat în prezent de Serviciul Român de Informații, acesta fiind funcțional din 2007. Clădirea a fost renovată în întregime pentru că aici era un sanatoriu pentru bolnavii de TBC. Mai există Policlinica Săftica, care aparține de Consiliul Județean Ilfov, și un dispensar medical cu patru cabinete individuale. Ca obiective turistice, pe lângă bisericile declarate monument istoric, mai sunt Complexul turistic „Laguna Verde“, Parcul acvatic „Therme București“, Piscina „Aqua del Mar“ din Săftica și „Edenland Park“ Balotești. Cu atâtea obiective demne de vizitare și de relaxare, nu putem spune decât Balotești - la doi pași de București! Totul e să nu te grăbești... ■

George V. GRIGORE

